

IŠČEMO VREDNO... TE

Vera

Oddaljeno grmenje je s temnega neba nanzanjalo poletno nevihto. Ana, Vid in Gal so z dedkom in babico pohiteli v varno zavetje njunega doma. Babica je postavila na mizo blagoslovljeno svečo in so molili zoper hudo uro.

Zdaj ni bilo poletja – bile so zimske počitnice. In tudi temnih nevihtnih oblakov ni bilo na obzorju, pa je vendarle babica v nekem trenutku vstala in prinesla iz omare tisto veliko žegnano svečo in jo prižgala. V roke je vzela družinski rožni venec in med njenimi prsti so začele drseti jagode – z vsako jagodo dogodek Jezusovega od-rešenja.

Ana, Vid in Gal so dvignili pogled iznad branja in se zvedavo zazrli k babici.

»Ki je za nas težki križ nesel ...« so med zdravamarijami razbrali v šepetu.

Morda moli za dedka, so pomislili. Odšel je na preglede k zdravniku.

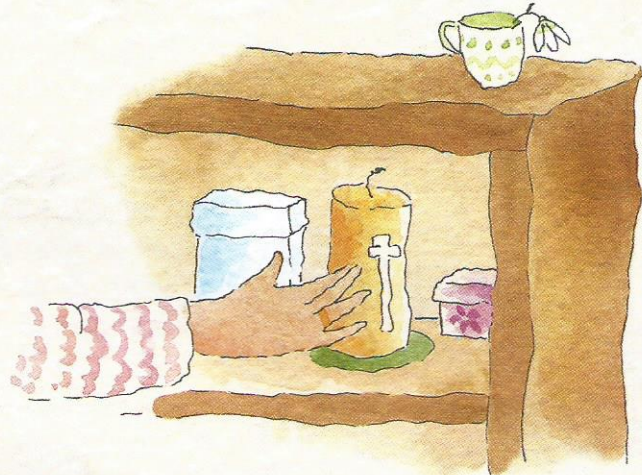
»Babi, zakaj si prižgala svečo, saj ni hude ure na nebu?« je končno vprašal Gal.

Babica se je zazrla v svoje vnuke. V njenem pogledu je bilo toliko prebujene svetlobe. Ko je spregovorila, se je zdelo, kot da se drami v ta čas in svet iz zazrtosti v skrivne globine: »Veš, Gal, saj ni huda ura samo navzven – pogosto se priplazi tudi v našo dušo in takrat je potrebno moliti.«

»Zakaj?« je vprašal mali vnuk. Želel je prodreti v skrivni svet, ki sega globoko – tja v dušo, v najbolj osebno, resnično.

»Ko moliš, se tvoje srce budi v Božji bližini.«

»To razujem,« je rekla Ana. »Jezus je lučka, ki se prebudi kot svetloba v našem srcu in prežene temo.«

»Ko ti je v duši hudo, se nikoli ne zapri v svojo stisko,« je rekla babica vnukom kot napotilo za njihovo življenje.

»Zakaj?« je vztrajal Gal z vprašanji.

»Ker postaja v samotni tema vedno gostejša in se ti lahko v nekem hipu zazdi, da je edina in dokončna resničnost.«

»Kaj je takrat potrebno?«

»Poiskati bližino!«

»Čigavo?«

»Človeško in Božjo – odpri se bližini, ki te obdaja.«

»Ko je meni hudo,« je rekel Gal, »grem k vam, ki me imate radi. In mi je dobro.«

»Jaz prižgem svečko pri Mariji in ko molim, se umirjam,« je zaupala Ana.

»Ko ti je težko, je pomembno, da kličeš Boga z njegovim imenom,« je rekla babica iz svoje skrivne globine.

»Zakaj ga je treba klicati?« ni razumel Vid.

»Saj je Bog tu – on je vedno z nami.«

»Vid, s klicanjem svetih imen budiš samega sebe v sveto – v svetlobo za naše življenje.«

Gal ni razumel vsega, je pa nekje globoko v sebi zaznal pomenljivost babičinih be-